

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΚΑ΄.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

1) Περί ἀπερρίψως τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Ἀντωνίου Ρεπεντάγκου καὶ Δημητρίου Φραντζέσκου Ἰδραίων, ἧς ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 26 Ἰουνίου Ε. Ε. ὑπ' ἀριθ. 33 ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ Συνέδρων καὶ τ.λ.π. — 2) Περί ἀναίρεσως τῶν ἀπὸ 17 Ἰουλίου καὶ 5 Αὐγούστου Ε. Ε. ὑπ' ἀριθ. 4995 5081 δύο κλητηρίων θεσπισμάτων τῶν παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικαῖς Εισαγγελέως.

(Ἀπόφ. Ποιν. 45).

(Ἀρ. Πρωτοκ. 615).

1)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 14 τοῦ ἐνεσῶ-
τος μηνὸς διὰ τὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσως.

Ὁ Ἀντώνιος Ρεπεντάγκος καὶ ὁ Δημήτριος Φραντζέσκος Ἰδραῖοι καὶ κάτοικοι Αἰγίνης, κατηγορήθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Σύρῳ Συνέδρων 1. ἕνεκα φόνου πραχθέντος ἐκ προμελέτης καὶ ἐσκεμμένως, 2. ἕνεκα δραπετεύσεως ἐκ τῆς φυλακῆς διὰ ῥήξεως, 3. ἕνεκα κλοπῆς πραχθείσης εἰς Πειραιᾶ καὶ Σαλαμίνα, κκούρημα καὶ πλημμελήματα συναφῆ προβλεπόμενα ἀπὸ τὰ ἀρθ. 288, 185, 371 καὶ 373 τοῦ ποιν. νόμου· τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Σύρῳ Συνέδρων λαθὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμολογίαν τῶν ἐνόρκων, ἐκφρασεῖσάν, ὅτι ὁ Ἀντώνιος Ρεπεντάγκος καὶ Δημήτριος Φραντζέσκος εἶναι ἔνοχοι, ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 20 πρὸς τὴν 21 τοῦ παρελθόντος Φεβρουαρίου ἀγῆρεσαν τὴν ζώην τοῦ Χαραλάμπους Τράνταρη καὶ τοῦ Θεοδώρου Παπαῖ Κριεζῆ ἀποφασίζαντες ἐκ προμελέτης καὶ ἐκτελέσαντες ἐσκεμμένως τὴν πρᾶξιν ταύτην, καὶ ὅτι οἱ ῥηθέντες εἶναι ἐπίσης ἔνοχοι καὶ τῶν λοιπῶν μετὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην συναφῶν πλημμελημάτων, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 26 Ἰουν. Ε. Ε. ὑπ' ἀριθ. 33 ἀποφάσεως τοὺς εἰρημένους Α. Ρεπεντάγκου καὶ Δ. Φραντζέσκου δυνάμει τοῦ 288 ἀρθ. τοῦ ποιν. νόμου εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐξήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναιρέσιν διὰ τοὺς λόγους 1. Ὅτι τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἀπερρίψε τὴν περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης αἰτήσιν, γενομένην ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διὰ τὴν μὴ ἐμφάνισιν τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας, καὶ διότι οἱ ἀναίρεσιόντες ἐσκόπουν προσεῖν νὰ προτείνου τὴν πρόσκλησιν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἄλλοθι, καὶ παρεβίασε τύπον ῥητῶν τοῦ ἀρθ. 167 τῆς ποιν. Δικον. 2. Ὅτι ἂν καὶ κατὰ τὸ ἀρθ. 379 τῆς ποιν. Δικον. ἀφίσταται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου ἡ ἀναβολὴ τῆς δίκης, πρέπει μ' ὅλον τοῦτο κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν περιστάσεων

νὰ ἐκλαμβάνηται καὶ ἡ ἔννοια αὐτοῦ, κατὰ γράμμα δηλ. καὶ ὄχι ἀπολύτως. 3. Τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐπέ-
τρεψε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Βουλευματος τῶν πλημμελειο-
δικῶν ὅπου εὑρίσκονται καταχωρημέναι ἐναντίον παν-
τὸς τύπου καὶ ῥητῶς τοῦ 431 ἀρθ. τῆς ποιν. Δικον. ὅλαί
αἱ προανακριτικαὶ ἐξετάσεις.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Γ. Ἀθνα-
σίου. τοὺς Δικηγόρους Μ. Ρενιέρην καὶ Σ. Πήλλικα ἐξ
ἐπαγγέλματος διορισθέντας συνήγορους τῶν ἀναίρεσιόν-
των, παρόντων, προσθέσαντας τοὺς ἐξῆς λόγους ἀναίρε-
σεως, 1. Ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἐξετάσθησαν παρὰ τοῦ
Προέδρου τῶν Συνέδρων πρὸ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύ-
ρων ἐναντίον τοῦ 374 ἀρθ. τῆς ποιν. Δικον. 2. Ὅτι δὲν
γίνεται φανερὸν ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ὅ-
τι ὁ δέκατος τρίτος ἐνόρκος ὁ ὀρκισθεὶς πρὸς ἀναπλήρω-
σιν, ἐὰν τυχόντες ἐκ τῶν κληροθέντων δώδεκα ἐνόρκων
ἤθελε κωλυθῆ νὰ λάβῃ μέρος καθ' ὅλην τὴν διαρκείαν
τῆς συζητήσεως, δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ὀρ-
κωτῶν, καὶ ὅτι δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν διάσκεψιν αὐτῶν
3. Ὅτι εἰς μόνος συνήγορος διορίσθη εἰς τοὺς κατηγορου-
μένους, καὶ αὐτὸς ἐπὶ συνεδριάσει, χωρὶς νὰ τοῦ δοθῇ
ὁ ὑλικὸς καιρὸς νὰ προτομασθῇ εἰς τὴν ὑπεράσπισιν.
4. Ὅτι δὲν ὑπάρχει ταυτότης μεταξὺ τοῦ βουλευματος
καὶ τῆς ἀποφάσεως τῶν Συνέδρων ὡς πρὸς τὸ ἀρθ. 288
τοῦ ποιν. νόμου, καθότι τὸ μὲν βούλευμα χωρίζει τὴν
προμελετημένην ἀπόφασιν τῆς ἀνθρωποκτονίας ἀπὸ τὴν
ἐσκεμμένην ἐκτέλεσιν τῆς διὰ τοῦ συνδέσμου ἢ, ἡ δὲ ἀ-
πόφασις τὰς συνδέει, καὶ 5. Ὅτι ἀπὸ τὴν ἐν τῷ φακέλ-
λῳ ὑπάρχουσιν κοινοποιήσιν δὲν ἐξάγεται ὅτι παρεδό-
θησαν εἰς τοὺς κατηγορουμένους ἢ κατὰ τὰ ἀρθ. 274,
275 καὶ 413 τῆς ποιν. Δικον. κλῆσις τῶν κατηγορου-
μένων καὶ ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων.

Ἀκούσαν καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα γνωμοδοτήσαντα
ὑπὲρ τῆς ἀπορρίψεως τῆς αἰτήσεως.

Σεφεθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 167 ἀρθ. τῆς ποιν. Δικονομίας δεῖ-

κίς ἢ τῆς ἀναβολῆς τῆς δίκης αἰτησίς γένη εἰς τὴν ἐν τῷ Ἀκροατηρίῳ συνεδρίῳ ἀνατίθεται εἰς τὸ Δικαστήριον ἀποκλειστικῶς ἢ σταθμικῶς τοῦ βάρους τῶν λόγων τῆς ἀναβολῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Σύρῳ Συνέδρων ἀπορρίψαν τὴν περὶ ἀναβολῆς αἴτησιν τῶν ἀναιρεσειόντων συνεμρφώθη ἀκριβῶς μετὰ τὴν διάταξιν τοῦ νόμου, ἐπομένως δὲν παρεβιάσθη κανεὶς τύπος τῆς διαδικασίας, οὐδ' ἐπεριώρισθη πῶς τὸ τῆς ὑπεραπίσεως δικαίωμα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 431 ἄρθ. τῆς ποιν. Δικον. τὸ περὶ ἀναπομπῆς βούλευμα, μετὰ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων, ὅσα δὲν ἐξαιρεῖ ὁ νόμος, ἐγχειρίζεται εἰς τὸν Πρόεδρον τῶν ἐνόρκων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Σύρῳ Συνέδρων, παραδόσαν μετὰ τῶν ἄλλων ἐγγράφων καὶ τὸ Βούλευμα τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν, ἔπραξε συμφώνως μετὰ τὴν διάταξιν τοῦ νόμου, ὃ δὲ λόγος ἐστὶ εἰς τὸ ῥηθέν βούλευμα περιέχονται περιληπτικῶς αἱ μαρτυρίαι τῆς ἀνακρίσεως δὲν δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως. διότι ὁ νόμος δὲν ἀπαγορεύει τὴν εἰς τὰ βουλεύματα καταχώρισιν τῆς περιλήψεως τῶν μαρτυριῶν.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ ἐκ τῶν ἄρθ. 375, 377 καὶ 394 τῆς ποιν. Δικον. συνάγεται, ὅτι κατὰ τὴν διάνοιαν τοῦ νομοθέτου ἢ καταλληλοτέρα τάξις τῆς ἀκροάσεως τοῦ κατηγορουμένου ἤθελεν εἶσθαι μετὰ τὴν ἐξετάσιν τῶν μαρτύρων, ἀλλ' ὅμως, ἐπειδὴ εἰς κανέν ἄρθ. τῆς ποιν. Δικον. δὲν προσδιορίζεται ῥητῶς ἡ τάξις τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετάσεως τοῦ κατηγορουμένου, τὸ δὲ 394 ἄρθ. τῆς αὐτῆς ποιν. Δικον. τὸ ὅποιον ὑπαινίττεται τὴν ταξιν τῆς ἐξετάσεως δὲν διατάττεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἐπομένως ὁ λόγος, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἐξετάσθησαν πρὸ τῶν μαρτύρων δὲν δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ τὰ εἰς τὰ πρακτικὰ τῶν Συνεδριάσεων τῶν Δικαστηρίων διαλαμβανόμενα ὑποτίθενται κατὰ τὸν νόμον ἀληθῆ καὶ φέρουσι πλήρη πίστιν, μέχρις ὅτου ἀποδειχθῇ ὅτι εἰσεχώρησεν εἰς αὐτὰ πλαστογραφία, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως τῶν ἐν Σύρῳ Κακουργεοδικῶν φέρουσι ῥητῶς, ὅτι οἱ ἐνόρκοι ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς διασκέψεως χωρὶς νὰ ἐξάγεται ὡς πρὸς τοῦτο καμμία παράβασις τῶν διατάξεων τοῦ νόμου, περὶ δὲ τῆς ὑπὸ τῶν ἀναιρεσειόντων προτεινομένης ὑπονοίας, ὅτι ἀντὶ δώδεκα ἐνόρκων εἶναι δυνατόν νὰ εἰσπληθῶν εἰς τὸ δωμάτιον δεκατρεῖς, δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀπόδειξις.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 423 ἄρθ. τῆς ποιν. Δικον. ἐν ὃ ἐγκαλούμενος δὲν ἔχη εἰσέτι συνήγορον, ὁ Πρόεδρος καὶ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, διορίζει ἓνα ἐξ ἐπαγγελματιῶν, ὃ δὲ νόμος δὲν διατάττει ῥητῶς, ὅτι ὁ σάκις ταυτοχρόνως κατηγοροῦνται περισσότεροι διὰ τὸ αὐτὸ κακούργημα νὰ διορίζεται ἀναγκαιῶς εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἴδιος συνήγορος, ὥστε ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ Πρόεδρος τῶν ἐν Σύρῳ Συνέδρων διορίσας δι' ἀμφοτέρους

τούς κατηγορουμένους, συμφώνως μετὰ τὴν αἴτησιν αὐτῶν, ἓνα μόνον συνήγορον, δὲν παρεβιάσθη κανένα νόμον οὔτε ἐπεριώρισεν τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, διότι οἱ κατηγορούμενοι, ἐν δὲν εὐχαριστοῦνται εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ συνηγόρου τῶν, ἐδύνατο νὰ ζητήσῃ νὰ διορισθῇ καὶ δεύτερος, τὸ ὅποιον δὲν ἐπραξάν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 421 ἄρθ. τῆς ποιν. Δικον. ἀπαγορεύεται ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῶν Συνέδρων ἢ κατὰ δίκην ἄλλης ἀξιοποιήσεως πράξεως παρὰ τὴν διαλαμβανόμενῃν εἰς τὸ περὶ ἀναπομπῆς βούλευμα, ἀλλὰ τὴν πράξιν ταύτην δὲν καταστάνουσιν ἀλλοίαν, οὔτε ὁ διάφορος χαρακτηρισμὸς αὐτῆς, οὔτε ἡ ἐφαρμογὴ ἄλλου παρὰ τὸν εἰς τὸ βούλευμα ἀναφερόμενον νόμον, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τοῦ ῥηθέντος ἄρθ. συνδιασμένου μετὰ τὰ ἄρθ. 430, 350, 451 τῆς ποιν. Δικον. τὰ ὅποια ἀναβέτουν εἰς τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ καταλλήλου νόμου, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἀναιρεσειόντες δὲν δι' ἐσχυσίθησαν ὅτι τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ βούλευμα διαφέρουν ἀπὸ τὰ εἰς τὸ ἐγκλητήριο ἐγγράφον περιεχόμενα, ἐπὶ τῇ βίσει τῶν ὁποίων τίθενται τὰ πρὸς τοὺς ἐνόρκους ζητήματα, ἀλλ' ἐπρότειναν μόνον, ὅτι τὸ βούλευμα καὶ τὸ ἐγκλητήριο ἐγγράφον, μ' ὅλον ὅτι εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθ. τοῦ νόμου στήριζόμενα, παραθέτου τὸ ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου διαφόρως, ὅτι δηλ. τὸ μὲν βούλευμα κατὰ τὴν εἰς φύλλον ἐπίσημον ἔκδοσιν διὰ τῶν λέξεων, « Ὅστις ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσε. » Τὸ δὲ ἐγκλητήριο ἐγγράφον κατὰ τὴν δευτέραν εἰς ὄγδοον ἔκδοσιν διὰ τῶν λέξεων, « Ὅστις ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε ἢ ἐσκεμμένως » ἐξετέλεσε. » Ἐξ ὧν γίνεται φανερόν, ὅτι δὲν ἔλαβε χώραν καμμία ἀλλαγὴ τῆς κατηγορηθείσης πράξεως, ὃ δὲ προτεινόμενος λόγος στρέφεται περὶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ καταλλήλου ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ἧτις εἶναι ἀποκλειστικῶς ἔργον τοῦ Δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, ἐπομένως δὲν ὑπάρχει καμμία παράβασις τοῦ 421 ἄρθ. τῆς ποιν. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ τὸ 274 ἄρθ. τῆς ποιν. Δικον. ἀπαιτεῖ νὰ παραδίδονται εἰς τὸν κατηγορούμενον ἢ κατηγορίαν μετὰ τοῦ περὶ ἀναπομπῆς βουλεύματος καὶ ἡ κλήσις τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῶν μαρτύρων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἐπιδοτηρίου ἐγγράφου τοῦ κλητήριου τῶν ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίου τῶν Ἐφετῶν, ὅτι ἔκδοσις κατὰ τὸν νόμον εἰς τοὺς κατηγορουμένους ἦτε κληθῆσαν κατὰ τὸν νόμον εἰς τὴν ὅποιαν ἐμπεριείχετο καὶ ὁ κληθῆσαν αὐτῶν εἰς τὴν δικάσιμον ἡμέραν, καὶ ἡ τῶν κλητευθέντων μαρτύρων, εἰς τὴν ὅποιαν ἐμπεριείχετο καὶ ὁ κληθῆσαν αὐτῶν, τοῦ ὁποίου τὴν παράδοσιν διατάττει τὸ 413 ἄρθ. τῆς ποιν. Δικον. ἐπομένως δὲ παρελείφθη καμμία ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ῥηθέντος ἄρθ. τῆς ποιν. Δικονομίας.

Ἡ δὲ ἐπὶ τῶν προειρημένων κοινοποιήσεων εἰς τὸ αὐτὸ ἐγγράφον δὲν ἀντιβαίνει εἰς κανένα τύπον τῆς Δικονομίας, οὐδὲ δύναται νὰ φέρῃ ἀναίρεσιν.

Διὰ τὰυτα ἐπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἵτησιν τοῦ Ἀντωνίου Ρεπεντάγκου καὶ Δημητρίου Φραντέσκου, Ἰδραίων, ἧτις ἐγένετο κατὰ τῆς ἀπὸ 26 Ἰουνίου Ε. Ε. ὑπ' ἀριθ. 33 ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ Συνέδρων κτλ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 19 Σεπτεμβρίου 1836.

(Ἀπόφ. Ποιν. 44').

(Ἀρ. Πρωτοκ. 615.)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ἈΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγεληθόντες δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 24 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξῆς ἀναίρεσιν αἵτησιν τοῦ Α. Ἰωαννίδου ὑπευθύνου συντάκτου τῆς Ἐφημερίδος τοῦ Σωτῆρος, παρόντος.

Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελεὺς διὰ τῶν ἀπὸ 17 Ἰουλίου καὶ 5 Αὐγούστου Ε. Ε. κλητηρίων θεσπισμάτων ἐκατηγόρησεν ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου τὸν Ἀντωνίου Ἰωαννίδην ὑπεύθυνον συντάκτην τῆς Ἐφημερίδος τοῦ Σωτῆρος, ὅτι διὰ τῶν ἀριθμῶν τῆς αὐτῆς Ἐφημερίδος 2, σελ. 6' στίχ. 21. καὶ ἐπόμε. καὶ 74. καὶ 75.—4. σελ. 14 στίχ. 43 καὶ ἐπόμε.—8. σελ. 29. στίχ. 51. καὶ 52—11—σελ. 42, στίχ. 15 καὶ 16. 32 καὶ 34, σελ. 43. στίχ. 17 καὶ ἐπόμε. καὶ ἰδίως στίχ. 27. καὶ στίχ. 45 καὶ 46. καὶ σελ. 44. στίχ. 9, καὶ διὰ τῶν ἀριθμῶν τῆς ἰδίας Ἐφημερίδος 5. σελ. 20. στίχ. 54 καὶ ἐπόμε.—6—σελ. 23 στίχ. 52, καὶ ἐπόμε.—11. σελ. 42. στίχ. 7 καὶ 8. καὶ σελ. 43, στίχ. 28, καὶ ἐπόμε. καὶ τοῦ ἀριθ. 6 σελ. 23. στίχ. 52. καὶ ἐπόμε. καὶ διὰ τοῦ 15. σελ. 57. στίχ. 5, 34. 55. σελ. 58 στίχ. 22, 46. 47. καὶ εἰς τὸ Γαλλικόν, σελ. ἡ αὐτὴ στίχ. 49. καὶ σελ. 60. στίχ. 17. καὶ ἐπόμε. καὶ στίχ. 46. καὶ 47, καὶ εἰς τὴν δευτέραν σελὴν τῆς αὐτῆς σελίδος στίχ. 13. 17. καὶ 58, παρεβίασε τοὺς ὅρους τῶν ἀρθρῶν 158. 159 καὶ 203 τοῦ Ποιν. Νόμου. Προκειμένης δὲ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως τῆς υποθέσεως, ὁ κατηγορούμενος ἐπρότεινε τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ Προέδρου Α. Αἰνιάνου καὶ τοῦ Δικαστοῦ Α. Βελισσαρίου. Τὸ Δικαστήριον παραλαβὸν τὸν Εἰρηνοδίκην Χρυσόγελον καὶ τὸν δικηγόρον Π. Νικολαΐδην ὡς ἀναπληρωτικούς Δικαστάς, καὶ δικάσαν τὴν προταθείσαν ἐξαίρεσιν, ἀπέρριψεν αὐτὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 90 ἀποφάσεώς του. Ἀναπτύξαντος ἐπόμενως τοῦ Εἰσαγγελέως τὴν κατηγορίαν, ὅτι δηλ. ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης τοῦ Σωτῆρος εἰς διάφορα φύλλα τῆς Ἐφημερίδος του ἐξυδρίσε τὸ Β. ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιγραμματέως, τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὰς πράξεις αὐτῆς, καὶ διέσπειρε φήμας ψευδεῖς, καὶ λαβόντος μετὰ ταῦτα τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου τὸν λόγον, καὶ ἐπιχειρήσαντος τὴν ἀνάλυσιν τοῦ καταστατικοῦ Βασιλικοῦ Διατάγματος περὶ τοῦ Ἀρχιγραμματέως, τὸ Δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 91 προδικαστικῆς ἀποφάσεως ἀπήγγελλε τὴν ἀνάπτυσιν τοῦ Β. Διατάγματος. Ὁ Δικηγόρος ἐπεχείρησε μετὰ τοῦτο ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν ἐν διαλαμβανομένων εἰς τὰ διάφορα κατηγορούμενα φύλλα τῆς Ἐφημερίδος, ἀλλὰ κατ' αἵτησιν τοῦ Εἰσαγγελέως

διεκόπη παρὰ τοῦ Προέδρου ἐπὶ λόγῳ, ὅτι δὲν συγχωρεῖται κατὰ τὸν νόμον ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας τῶν γενομένων κατὰ τοῦ Ἀρχιγραμματέως ὕβρεων, καθότι ἄρθρον 340 τοῦ Ποιν. νόμου δὲν συμπεριλαμβάνει τὰ ἀρ. 158 καὶ 189. Ὁ δικηγόρος ἐζήτησε νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τοῦτου τὸ Δικαστήριον, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 93 ἀποφάσεώς του ἀπεφάσισεν, ὅτι δὲν συγχωρεῖται εἰς τὸν κατηγορούμενον ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπαγγελθείσης τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως, οἱ συνήγοροι τοῦ κατηγορουμένου παρατηρήσαντες εἰς τὸ δικαστήριον, ἐν ὀνόματι τοῦ Πελάτου τῶν ὅτι οὕτω τοῦ ἀφαιροῦνται τὰ μέσα τῆς ὑπερασπίσεως, ἀπεχώρησαν ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον, τὸ δὲ Δικαστήριον προχώρησεν εἰς τὴν δίκην τῆς κατηγορίας ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 95 κύριαν ἀπόφασιν, δι' ἧς κηρύξαν τὸν Ἀντ. Ἰωαννίδην ὑπεύθυνον συντάκτην τῆς Ἐφημερίδος τοῦ Σωτῆρος, ἔνοχον ἐξυδρίσεως τῆς Κυβερνήσεως, τοῦ Βασιλικοῦ ἀξιώματος καὶ διαταραξέως τῆς κοινῆς ἡσυχίας ἐπὶ παραβάσει τῶν ἀρθ. 158, 159 καὶ 203 τοῦ ποιν. νόμου, τὸν καταδίκασε εἰς ἐνὸς ἔτους φυλάκισιν καὶ εἰς πρόστιμον 2000 δραχ. τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 90, 91 καὶ 93 προδικαστικῶν ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους.

1. Ὅτι τὸ Δικαστήριον παρεβίασε τὸ 51 ἄρθρ. τῆς Ποιν. Δικον.

2. Ὅτι παραβίασε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ἀπαγορεύσαν εἰς τοὺς δικηγόρους τὴν ἀνάλυσιν τοῦ πραγματικοῦ μέρους διὰ ν' ἀποδείξωσιν ὅτι τὰ δημοσιευθέντα παρὰ τοῦ Σωτῆρος καὶ ἀφορῶντα τὸ ἄτομον τοῦ Ἀρχιγραμματέως, τὴν διεύθυνσιν καὶ τὰς φήμας εἶναι πραγματικά.

3. Ὅτι ἐφήρμωσεν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 95 ἀπόφασιν του, ἐξ ἧς ἐπήγασεν ὁ περιορισμὸς, κατηγορημένον Νόμον

4. Ὅτι ὑπὸ ἓν κεφάλαιον συνηψεν διαφόρους κατηγορίας, καὶ διὰ τοῦτο ἐρμήνευσε καὶ ἐφήρμωσε κακῶς τὸ 159 ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου.

5. Ὅτι τὰ δύο ἐγκλητήρια περιέχουσι παραβάσεις τῶν ἀρθρῶν 162 καὶ 164, περιεχόντων οὐσιώδεις διὰ δικαστικούς τύπους, καθότι δὲν εἰδοποιήθησαν δι' αὐτῶν αἱ λέξεις φράσεις καὶ ἰδέαι, ἐξ ὧν ἐπορίσθη τὴν ὕλην ἢ κατηγορίαν, ἀλλ' ἐσημειώθησαν συλλήθδην σελίδες καὶ στίχοι, μάλιστα καὶ τινες μὴ προσβληθέντες μετὰ τὴν κατηγορίαν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Γ. Ἀθανασίου, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναίρεσιόντος Ν. Σκουφοῦ Δικηγόρον, προσθέσαντα καὶ τοὺς ἐξῆς λόγους ἀναίρεσέως, ἰ. ὅτι τὸ Δικαστήριον καλῶς συντεθειμένον ἐδίκασε τὴν προβληθείσαν ἐξαίρεσιν τοῦ Προέδρου Α. Αἰνιάνου καὶ τοῦ Δικαστοῦ Α. Βελισσαρίου, διότι ἀντὶ Παρέδρων παρελήφθησαν πρὸς ἀναπλήρωσίν του ὁ Εἰρηνοδίκης καὶ εἰς τῶν Δικηγόρων, καὶ 2 ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 95 ἀπόφασίς του εἶναι ἀνατιολόγητος.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν Δικηγόρον Α. Πετσάλην, συνήγορον

ὡφείτως τοῦ ἀναιρεσίουτος, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα, γνωμοδοτήσαντα ὑπὲρ τῆς ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως.

Συμφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 162 ἄρθρον τῆς Ποιν. Δικον. τοῦ κλητήριον θέσπισμα πρέπει νὰ ἀναφέρῃ, ἐκτὸς τοῦ κατηγορουμένου, καὶ τὸ πλημμέλημα, ὁπλ. νὰ ὀνομάζῃ καὶ νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν πράξιν ἢ τὰς πράξεις, διὰ τὰς ὁποίας γίνεται ἡ καταδίωξις, καὶ ταῦτο γίνεται πολὺ ἀναγκαιώτερον ὡς ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς, κατὰ τὸ 161 ἄρθρον, καλεῖ τὸν κατηγορούμενον ἀμέσως εἰς τὸ ἀκροατήριον, καθ' ἣν περίπτωσιν, τὸ κλητήριον θέσπισμα ἐπέχει τὸπον ἐγκλητηρίου ἐγγράφου, καὶ σχηματίζει τὴν βάσιν πάσης ἐγκληματικῆς διαδικασίας· ὁ δὲ Νομοθέτης ἐπέβαλεν εἰς τὸν κατήγορον μὲ τρόπον προστακτικὸν τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην ὡς τύπον οὐσιώδη, διότι εἶναι ἐφαρμογὴ ἀρχῆς πηγάζουσας ἀπὸ τὸν ἄρθρον λόγον καὶ τῆς δικαιοσύνης, καὶ κοινῆ τόσοσιν εἰς τὰς πολιτικὰς ὅσον καὶ εἰς τὰς ποινικὰς ἀγωγὰς, διότι ἡ καταδίωξις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς νόμιμος, πρὶν ὅταν παραχωρηθῇ τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, καὶ ὅτι εἶναι δικαίωμα διὰ τὴν ὑπεράσπισιν γίνεται ὑποχρέωσις διὰ τὴν καταδίωξιν, ἡ δὲ ὑποχρέωσις αὕτη κατανεῖται ἀπαράτητος καὶ ἱερά διὰ τὰς ἐγκληματικὰς ὑποθέσεις, καὶ ὁ κατήγορος δὲν δύναται νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ αὐτῆν, εἰμὴ διὰ φητῆς διατάξεως τοῦ νόμου, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τα ἀπὸ 17 Ἰουλίου καὶ 5 Αὐγούστου Ε. Ε. κλητήρια θεσπίσματα, τὰ ὁποῖα ἔλαβον τὸπον ἐγκλητηρίου ἐγγράφου, διαλαμβάνουσι μόνον, ὅτι διὰ τῶν ἐν αὐτῆς κατὰ πελίδας καὶ στίχους σημειουμένων ἀριθμῶν τῆς ἐφημερίδος, τοῦ Σωτήρος, παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθρα 158, 159 καὶ 203 τοῦ Ποιν. Νόμου, καὶ δὲν ἀναφέρουσι τὴν τάπασι τὰ πλημμελήματα, διὰ τὰ ὁποῖα καταδιώχθη ὁ ὑπεύθυνος συνάκτης τῆς εἰρημένης ἐφημερίδος, καὶ ἐπομένως δὲν ἐδόθησαν πλήρη ὅλα τὰ μέσα τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 27 ἄρθρον τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, ὅταν καλύεται τις τῶν Δικαστῶν καὶ δὲν ὑπάρχῃ πλέον ἄλλος, ἐπέχει τὸν τόπον αὐτοῦ εἰς πάρεδρον κατὰ τὴν εἰς τὸ διάταγμα τοῦ διορισμοῦ ὀριζομένην τάξιν, κατὰ δὲ τὸ 278 ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ, τὰ Δικαστήρια ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ προσκληθῶσιν οἱ Εἰρηνοδίκαι καὶ δικηγόρους κατ' ἐπιθυμίαν πρὸς ἀναπλήρωσιν Δικαστοῦ τινός, ὡς ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς πάρεδρος, ἢ δὲν εἶναι πρῶν εἰς τὴν καθέδραν τοῦ Δικαστηρίου, καὶ ἐκ τούτου γίνεται φανερόν, ὅτι ἡ ἀναπλήρωσις τῶν Δικαστῶν πρέπει νὰ γίνηται ὑπὸ τῶν Παρέδρων κατὰ τὴν τάξιν τοῦ διορισμοῦ των, καὶ μόνον ὡς ὅτι ὑπάρχει κώλυμα νόμιμον αὐτῶν συγχωρεῖται νὰ λαμβάνωνται κατ' ἐπιθυμίαν οἱ Εἰρηνοδίται καὶ οἱ δικηγόροι, ἄλλως ὅταν δὲν φυλαχθῇ ἡ τάξις, τὴν ὅτιαν

ὀρίζει ὁ νόμος, ὁ πρὸς ἀναπλήρωσιν καλεσθεὶς Δικαστῆς δὲν φέρει δικαστικὸν χαρακτήρα, καὶ πρὸς ἀναπλήρωσιν τὴν νόμιμον σύνθεσιν τοῦ Δικαστηρίου, διότι πᾶς λόγος δικαιοδοσίας δικαστικῆς εἶναι λόγος δημοσίας τάξεως, καὶ διὰ τοῦτο οὐσιώδης, καὶ ἂν ἐσυγχωρεῖτο εἰς τὸν Πρόεδρον νὰ καλῇ πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ Δικαστηρίου ὅποιον ἀπὸ τοῦς Παρέδρους, Εἰρηνοδίκαις ἢ δικηγόροις κρίνῃ, ἢ ἔλεον ἀνοιχθῆ θύρα ἀναιρεσεως ἐπὶ δὲ τῶν προκειμένων, ὡς ἐξέγεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως καὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς συνεδριάσεως, ὁ Προεδρεύων Δικαστῆς, δικαζομένης τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ Προέδρου Δ. Δινιάου καὶ τοῦ Δικαστοῦ Α. Βελισσαρίου, παρέλαβε τὸν Εἰρηνοδίκην Γ. Χρυσόγελον, καὶ τὸν δικηγόρον Π. Νικολαΐδην, ὡς Δικαστὰς ἀναπληρωτικοὺς, ὅχι διότι ἐκωλύοντο νομίμως οἱ Παρέδροι, ἀλλὰ διότι εὐρέθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον, καὶ ἐπομένως παρεβιάσθη τὴν ὀριζομένην παρὰ τοῦ νόμου τάξιν, καὶ ἐκ τούτου προήλθε κακὴ σύθεσις τοῦ Δικαστηρίου, ἥτις κατὰ τὸ ἄρθρον 407 ἀριθ 3 φέρει ἀναιρέσιν. Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 340 ἄρθρον τοῦ Ποιν. Νόμου ὁ κατηγορηθεὶς ἐπὶ ἐξυβρίσει τιμῆς ἡμορεῖ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐξέφρασε, καὶ ὁ νόμος δὲν ἀφαιρεῖ τὸ δικαίωμα τῆς ἀποδείξεως, εἰμὴ εἰς ὅσα προσβάλλουν τὸν ἰδιωτικὸν βίον, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν ἦτον λόγος περὶ πραγμάτων, ἐχόντων σχέτιν μὲ τὸν ἰδιωτικὸν βίον καὶ μ' ὅλον τοῦτο τὸ ἐν Ἀθῆναις τὸ πρῶτον πρῶτον ἀποδείξουσαν εἰς τοὺς συνηγόρους κλητοῦ τῶν λόγων, καὶ μάλιστα ἐν ᾧ ἐπυροκεῖτο νὰ δικασθῶσι καὶ ψευδεῖς περὶ προκειμένων δῆθεν κυβερνητικῶν μέτρων εἰδήσεις ἢ φημαι, ἐπιτήδειαι νὰ φέρωσιν ἀνησυχίαν εἰς τοὺς πολίτας, καὶ ταραξῶσι τὴν δημοσὴν πίστιν ἢ νὰ διεγείρωσιν ἀπέχθειαν, ὁποῖα προβλέπονται ὑπὸ τὸ 203 ἄρθρον τοῦ Ποιν. Νόμου, καὶ περιέχονται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 95 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθῆναις Πλημμελειοδικῶν, καὶ εἰς τὰς ὁποίας, μ' ὅλον ὅτι ἡ ἀπόδειξις των εἶναι ἀναμφισβητήτως συγχωρημένη, ὅμως δὲν ἠκροάσθησαν οἱ συνηγόροι τοῦ κατηγορουμένου, καὶ ἐκ τούτου ἐπρόκυψε περιττός ὑπερασπίσεως, ὅστις κατὰ τὸ ἄρθρον 407 ἀριθμ. 8 τῆς Ποιν. Δικονομίας φέρει ἀναιρέσιν.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὰ ἀπὸ 17 Ἰουλίου καὶ 5 Αὐγούστου Ε. Ε. ὑπ' ἀριθ. 4995 5081 δύο κλητήρια θεσπίσματα τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθῆναις Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως, τὴν ἐπιγενομένην συζήτησιν καὶ τὰς ὑπ' ἀριθμ. 90, 91, 92, 93 καὶ 95 ἀποφάσεις τῶν ἐν Ἀθῆναις Πλημμελειοδικῶν, παρὰπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Σύμφωνο Πλημμελειοδικεῖον διὰ τὰ δικασθῆναι, ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ κλητήριον θέσπισμα, κ.τ.λ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τὴν 29 Σεπτεμβρίου 1836.